Herrat kutſuti Peterburri liſma, ta wottis mind ſiſſa kaſa. Seäl ma ſain wahhest Some-ja ka meie ma rahwaſt nähhaja lootſin jo, et ma ſeäl piddin Jummala ſannale ſama. Se juhtus, et, ma ei tea, misſuguſe asja pärraſt minno öigé pärrisherra ſelſammal aial ka Peterburris olli. Kogematta temma ſai seltſi ſelle Herraga keſſe jures ma nüüd ollin. Temma näggi mind, mälletas minno näo, ja minna mälletasſin ka tedda weel wähhe. Ta hakkas kohhe minno käest küsſima, ja kulama ſeñni kui minna keik omma Elo-luggu temmale ülles räkiſin. Se minno pärris herra lähkitas kohhe ſelle Junkro järrele, kes mind olli ärramünud: agga ſe olli jo ſurnud. Siiski ta ſatis teiſed tunnistusſe ramatud ſelle peäle, et ma temma pärris ollin, ja ma ſain nenda temma jure. Agga, et ma ülesloro jo ollin ärra-jooksnud, ei woind minno Herral lotuſt olla, et ma piddin meelt parrandama ja eddespiddi ſanna kuulma, ſepärraſt müüs temma mind jälle ühhe teiſe Wäe Peälikkulle ärra. Minno önneks ſe on juhtund, et minno Herra nüüd ſiin kihelkoñnas korteris on, ja ma pallun teid wägga, kallis öppetaja, wötke mind ka öppima, et ma Jummalat ſaakſin tunda. Kül mul on halle meel, kui ma nään, et minno noremal weñnal on praego meie Jssa perre käes kes kahhe aasta eeſt on ärra ſurnud, temma käsſi käib wägga hästi, minnul olleks ſeſamma pölli olnud kui ma ollekſin paikale jänud.

Temma jäi öppima, pealuggemiſsed ſai ta ſelgeks, aggā ei ta ramato ennam ſaand öppida. Siiski ma wötſin redda Lauale; agga warſti pärraſt ſedda piddi ſe Peälikk Riigimentriga Turki-male minnema, ſeſt et ſel aial Turki rahwaga ſõdda olli; temma läks Herra kaſa, pärraſt ma ollen kuulda